जनयुद्धको पहिलो पर्चा तथा घोषणा-पत्र

प्रितिक्रयावादी राज्यसत्तालाई ध्वस्त गर्दै नयाँ जनवादी राज्यसत्ता स्थापना गनर् जनयुद्धको बाटोमा अघि बढौँ

आदरणीय जनसमुदाय,

आज नेपाली समाज आर्थिक, राजनीतिक, सांस्कृतिक हरके दृष्टीले भयावह सङ्कटको स्थितमा छ । पचासौं वर्षदेखी विकास र निमार्णका कुरा गररे नथाक्ने वतर्मान सत्ताले नेपाललाई आर्थिक रूपले कहाँ पुयार्यो ? त्यसले नेपाललाई इथोपियापछिको संसारकै दरिद्र देशको स्तरमा पुयार्यो । आत्मनिभर्र एवम् राष्ट्रिय अथर्तन्त्रको दिशामा सियोसम्म नबनाउने यो राज्यसत्ताले आज देशको सम्पूर्ण अथर्तन्त्र विदेशी दलाल एवम् नोकरशाही पुँजीपित वगर्का एक दर्जन परिवारका हातमा केन्द्रित गराएको छ । ती मुट्ठीभर लुटेराहरू अरबौंपित बनेका छन् भने यो देश र यो सम्पत्तिका मालिक आमश्रमजीवी जनता अभाव र गिरबीको दुश्चक्रमा परी अस्तित्वको विकराल समस्या भोग्न बाध्य बनाइएका छन् । बेरोजगारी र गिरबीले आक्रान्त नेपाली मजदुर र किसानका छोराछोरीहरू रोजीरोटीका लागि भारत र विश्वका विभिन्न मुलुकमा अपमान र तिरष्कारको नारकीय जीवन बिताउन विवश बनाइएका छन् । विदेशी पुँजीपितहरूसंग भीख मागी नेपाली जनताका भावी सन्तति समेतलाई ऋणको भार बोकाएर यहाँका सामन्त नोकरसाह र दलाल पुँजीपितहरूले त्यसमा ब्रम्हलुट मच्चाउँदै आएका छन् । अहिले विदेशी पुँजीपित वगर्कै स्वार्थ र ईसारामा निजीकरण र उदारीकरणका नाममा सिङ्गो देश नै दलाल एवम् नोकरसाह पुँजीपितहरूलाई बेच्ने प्रक्रिया जोडतोडले बिढरहको छ ।

यो सब आथिर्क दुरावस्थाको मार जनसङ्ख्याको ९० प्रतिशत रहको किसान वगर्ले नै बढी भोग्नु परिरहको छ । यो राज्यसत्ताअन्तगर्त बन्ने हर नयाँ सरकारले देशलाई आथिर्क रूपले झन झन टाट पल्टाउँदै लगेको र लाने कु छरा इतिहाससिद्ध भएको छ ।एउटा धर्म भाषा र जातिको प्रभुत्वका लागि यो राज्यसत्ताले सयौं वषर्देखि अन्य धर्म भाषा र जातिका जनतामाथि भेदभाव, शोषण र दमनकारी प्रक्रिया चलाएर देशको समुचित विकास र शुरक्षाका लागि अपिरहार्य राष्ट्रिय एकताको शक्तिलाई खण्डित पार्ने षड्यन्त्र गर्दै आएको छ । उता विदेशी साम्राज्यवाद विस्तारवादका अगाडि भने घुँडा टेकेर बारबार नेपालको राष्ट्रियता र सावभौर्मिकताको सौदाबाजी गदैर्आएको छ । नेपालको प्राकृतिक जलसम्पदा देखि नेपाल आमाको छातीमा समेत बुट बजार्न वतर्मान सत्ताले निर्लज्जतापूवर्क छुट दिंदै आएको छ । यो प्रक्रिया अझ केही समय जारी रहन दिने हो भने नेपालको अस्तित्व नै लोप हुन जाने कुरामा कुनै पनि देशभक्त, विवेकशील र स्वाभिमानी नेपालीका बीचमा दुई मत हुन सक्तैन ।

भ्रष्ट, छाडा साम्राज्यवादी विकृत संस्कृतिको बाढी लगाएर वतर्मान राज्यसत्ताले नेपाली जनताको राष्ट्रिय संस्कृतिको विकासका विरुद्ध युद्ध नै छेडेको छ । जनवादी सांस्कृतिक मूल्यमान्यता र आदर्शर्का विरुद्ध यौनवादी, शून्यवादी, अराजकतावादी मान्यता स्थापित गर्न सामन्तवादी र साम्राज्यवादीहरू जोडतोडले लागिरहको छन् । जनतालाई सांस्कृतिक रूपले विकृत पारी आफ्नो लुटको स्वर्गलाई बचाउने प्रतिक्रियावादी वगर्को यो भयानक षड्यन्त्रको परिणाम हो । आज समाजमा व्याप्त लागूपदार्थ, तस्करी, चोरी कालोबजारी, लूट, हत्या र बलात्कारका पछाडी विकृत सांस्कृतिक मान्यता कम जिम्मेवार रहको छैन ।

मरणासन्न अवस्थामा पुगेको यो राज्यसत्ताअन्तगत अहिले आफ्नो राष्ट्रघात र जनहत्याका निम्ती नेपालको इतिहासमा कुख्यात पन्च र काङ् जबखभग्रेस गठबन्धन सरकार बनेको छ । यसले नेपालका मजदुर किसान मात्र

होइन, सबै तह र पेसाका जनतालाई अभाव, अन्याय र आतङ्कको सन्त्रासमा बाँच्न विवश तुल्याएको छ । नेपाली महिलाहरूलाई दोस्रो दर्जाको नागिरकको रूपमा लिँदै आएको यो राज्यसत्ताले अहिले झन् बलात्कार, बेचबिखन र विज्ञापनको साधन बनाउने प्रक्रियालाई तीव्र पारेको छ । सम्पूर्ण शिक्षाक्षेत्र सत्ताको दास बनाउने ढङ्गले सञ्चालित छ र त्यहाँ अराजकता व्याप्त छ । यसरी आज के मजदुर, के किसान, के महिला, के शिक्षक, के विद्यार्थी, के साना व्यापारी र साना कमर्चारी, के डाक्टर, के प्राध्यापक जनताका सबै तप्का, यहाँसम्म कि देशभक्त राष्ट्रिय पुँजीपतिहरूसम्म यो सामन्त, नोकरसाह र दलाल पुँजीपतिहरूको राज्यसत्ताको सिकार बनाइएका छन् । सबै क्षेत्रमा आमूल परिवर्तनविना सुधारको सम्भावना अब मृगतृष्णा बनेको छ । प्रजातन्त्रको दुहाइ दिने सत्ताधारी वर्गले आफ्नो स्वार्थविपरीत राजनीतिक आस्था राख्ने राजनीतिक कार्यकर्ता एवम् सवर्साधारण जनताका विरुद्ध बारम्बार बन्दुकको भाषा बोल्दै आएको छ । राष्ट्रियता जनतन्त्र एवम् जनजीवीकाको पक्षमा जनताले शान्तिपूर्ण रूपबाट आफ्ना वरोध र अभिमत जाहेर गर्दा “प्रजातन्त्र” को ठेकेदार सम्झने यो राज्यसत्ताले दूधमुखे बालकदेखि वृद्धसम्म नेपाल आमाका अनगिन्ती छोराछोरीहरूको रगत पिउँदै आएको छ ।

न्यायको आवाज उठाउने लाखौं लाख नेपालीहरू भयानक शारीरिक यातना र मानसिक प्रताडनाका सिकार बनाइएका छन् । निदर्लीय पञ्चायतीकालमा मात्र होइन, आजको राजतन्त्रात्मक संसदीय कालमा जनहत्या र दमनको त्यो फासिस्टी प्रक्रिया घट्नुको सट्टा झन् बढ्दै गएको यथार्थ नेपाली जनताले आफ्नो वास्तिवक जीवनमा भोगिरहेको तीतो यथार्थ हो । आज यो प्रक्रिया सत्य र न्यायको पक्ष लिने निरपराध जनताका विरुद्ध सशस्त्र दमन अभियानका रूपमा विकसित भएको छ । पश्चिम नेपाल र देशका विभिन्न भागमा हालै चलाइएको सशस्त्र अपरेसन र राज्यआतङ्कले सत्ताधारी वर्ग खुलमखुला जनताका विरुद्ध अन्यायपूर्ण युद्धमा उत्रिसकेको तथ्य दिनको घामझैं छर्लङ्ग भएको छ । गरब किसान र मजदुरका छोराछोरीहरूलाई नै भाडाका सिपाहीका रूपमा पुलिस र सेनामा भर्ती गररे उनीहरूलाई आफनै भोकानाङ्गा आमाबाउ, दाजुभाइ, दिदीबिहनीका विरुद्ध हतियार उठाउन लगाउने प्रतिक्रियावादी सत्ताको घृणित खेल खुला रूपले देखा परेको छ । समयका साथी निश्चय नै ती पुलिस र सेनाले पनि वास्तिवकता बुझ्नेछन् । त्यो अन्यायपूर्ण युद्धका विरुद्ध न्यायपूर्ण युद्धको झन्डा उठाउनुबाहके जनताका अगाडी अस्तित्वको अर्को विकल्प छैन ।

आज राष्ट्रियता जनतन्त्र एवम् जनजीवीकाको यो भयानक अवस्था र जनताका विरुद्ध सत्ताको खुला युद्धको स्थिती कसरी आयो ? ऐतिहासिक र वैज्ञानिक भौतिकवादको आधारमा के कुरा स्पष्ट छ भने यो स्थितिको बीऊ नेपालको इतिहासमा धैरै वर्ष पहिलेदेखी नै रोपिएको थियो । साम्राज्यवाद र सवर्हारा क्रान्तिको युगको विकाससँगै संसारका सबैजसो उत्पीडित देशहरूमा झैं नेपालमा पनि सामन्तवाद र साम्राज्यवादको गठबन्धनमा आधारित अधर्सामन्ती एवम् अर्धऔपनिवेशिक आर्थिक संरचना खडा गराइयो । सामन्तवादले विदेशी साम्राज्यवादका अगाडि घुँडा टेक्ने तथा साम्राज्यवादले सामन्तवादलाई काखी च्यापेर आमजनतालाई लुट्ने उपक्रम सुरु गरियो । नेपालमा यो प्रक्रिया ठोस रूपमा सन् १८१५ र १६ को अंग्रेज(भारतसँगको सुगौली सन्धिपश्चात् स्थापित गरिएको हो । यो प्रक्रियाको अनिवार्य परिणाम के हुनगयो भने त्यसले राष्ट्रिय पुँजीको विकास विरुद्ध जमिनदार र साम्राज्यवाद दुवैको हित गर्ने नोकरसाही पुँजीको विकासका लागि बाटो बनायो । यो लामो ऐतिहासिक अविध यथार्थमा त्यही नोकरसाही पुँजीको जन्म, विकास र विनाशको प्रक्रियाको अविधका रूपमा रहेको छ ।

नेपाली समाजमा १०४ वर्ष लामो राणासाही अत्याचार यही संरचनाअन्तगर्त चल्यो । निदर्लीय पञ्चायती तानासाही र अहिलेको कथित राजतन्त्रात्मक बहुदलीय शासन पनि यसै संरचनाअन्तगर्त चलिरहेको छ । यो स्थितिका विरुद्ध नेपाली जनताले चलाउँदै आएको सङ्घर्ष मुख्य रूपमा अन्तर्राष्ट्रिय राजनीतिमा आउने उतारचढावसँगै सत्ताको अंशवण्डा मिलाउनी कहिले उदार र कहिले कट्टर बन्दै व्यवस्था र सरकारका नाम फेरिएका छन्, तर यो राज्यसत्ताको मूल संरचना अविच्छन्न कायमै छ । ७, १७, ०३६ र ०४६ सालका राजनीतिक घटनाक्रमहरूलाई त्यसरी मात्र बुझ्न सकिन्छ । ०७ सालयताको इतिहास मात्रमा ध्यान दियो भने पनि के कुरा छलर्ङ्ग छ भने प्रतिक्रियावादी राज्यसत्ताभित्री गर्ने सानातिना सुधारको गभर्मा देश र जनताका लागि झन् ठूलो सङ्कट हुर्कने गरेको छ ।

उपर्युक्त स्थितिका विरुद्ध नेपाली जनता अविरल सङ्घर्षमा छन् । सङ्घर्षको त्यो प्रक्रियामा जनताले पटकपटक प्रतिक्रियावादी दमन र षड्यन्त्रको मात्र होइन, सुधारवादीहरूको धोका र विश्वासघातको सिकार पनि बन्दै आउनुपरेको छ । आज सामन्तवाद र साम्राज्यवादको दलाली गररे त्यही प्रतिक्रियावादी सत्ताको जुठोपुरो चाट्न पुगेका कम्युनिस्ट नामधारी संशोधनवादीहरूले नै जनतालाई सबैभन्दा बढी विश्वासघात गरेका छन् । आमूल परिवतर्न र कम्युनिस्ट पार्टी प्रति जनताको आस्थामाथि गरिएको विश्वासघात र हजारौं सहिदहरूको रगतमा टेके थयगर प्रतिक्रियावादी कुसीर्मा जाने ती गद्दारहरूलाई नेपाली जनता र नेपालको इतहासले कहिल्यै माफी दिने छैनन् । अहिले पनि यदि कसैले यही प्रतिक्रियावादी सत्ताभित्र सुधारवादी सङ्घषर्मा नै सीमित रहने कुरा गदर्छ भने त्यो अर्को गद्दारीको प्रक्रियामात्र हुनेछ भन्ने तथ्य अब इतिहाससिद्ध भएको छ ।

ठीक यहींनेरी बिर्सन नहुने अर्को कुरा के छ भने प्रतिक्रयावादी दमन, षड्यन्त्र तथा सुधारवादी धोका र विश्वासघात जस्तो नकारात्मकताको पटकपटकको पुनरावृत्तिले आमजनता राजनीतिक रूपले सचेत बन्ने तथा जनताको वगर्सङ्घर्ष एवम् त्यसप्रकारको सुधारवादका विरुद्ध लामो र भीषण विचारधारात्मक सङ्घर्षका बीचबाट नेपाली जनतालाई आफ्नो मुक्तिको एकमात्र क्रान्तिकारी सिद्धान्त माक्सर्वाद(लेिननवाद(माओवाद प्राप्त हुने सकारात्मक स्थिती जन्मिएको छ । आज त्यो सर्वशक्तिमान क्रान्तिकारी सिद्धान्तद्वारा निर्र्देिशत माक्सर्वादी(लेिननवादी(माओवादी पाटीर्को विकास आम नेपाली श्रमजीवी समुदायको लामो सङ्घर्ष एवम् हजारौं सहिदहरूको रगतले संिचएको सुन्दर पुष्पगुच्छाका रूपमा रहेको छ । यस बिरुवालाई निमोठ्न आज तमाम प्रतिक्रियावादी र संशोधनवादीहरू पागल बनेर लागिरहेका छन् भने क्रान्तिकारी जनताबाट त्यसको रक्षा र विकास गर्ने काम भइरहेको छ ।

आदरणीय जनसमुदाय,

इतिहास र वतर्मानका उपर्युक्त तथ्यहरूबाट के कुरा स्पष्ट हुन्छ भने देशको आजको यो सङ्कटग्रस्त स्थिति एकातिर सामन्त, नोकरसाह र दलाल पुँजीपितवगर्को राज्यसत्ताद्वारा जनतामाथि चलाइएको शोषण, उत्पीडन तथा अर्कोतिर त्यसका विरुद्ध जनताले चलाएको अविरल सङ्घषर्का बीचको अन्तिवरोर्धको विकासको परिणाम हो । आफ्नो त्यो मरणासन्न र सङ्कटग्रस्त प्रतिक्रियावादी राज्यसत्ताको रक्षाका लागि सामन्तवाद र साम्राज्यवादले नेपाली जनताका विरुद्ध अन्यायपूर्ण युद्ध खुलेआम थोपिररहेका छन् । त्यो अन्यायपूर्ण युद्धका विरुद्ध न्यायपूर्ण जनयुद्धको झण्डा उठाएर त्यसमा विजयी बन्न नसकेमा नेपाली जनता र नेपाल राष्ट्र भयानक अन्धकारमा डुब्न जानेछन् ।

यसै ऐतिहासिक आवश्यकताप्रतिको आफ्नो कर्तव्यमा सचेत भई तपाईं जनसमुदायका हामी छोराछोरीहरूको सवर्हारा वर्गीय पार्टी, नेपाल कम्युनिस्ट पार्र्टी (माओवादी) प्रतिक्रियावादी राज्यसत्तालाई बलपूवर्क ध्वस्त गरी जनताको नयाँ जनवादी राज्यसत्ता स्थापनाको प्रक्रियामा लाग्नी प्रतिबद्ध भएको छ । हाम्रो यो प्रतिबद्धतामा जनताको सेवा गर्ने तथा जनताकै निमित्त सर्मपित रहने भावना, मानवजातिलाई वर्गीय शोषणको जुवाबाट सदाका लागि मुक्त गर्ने सवशक्तिमान विचारधारा माक्सर्वाद(लेनिनवाद(माओवादप्रतिको निष्ठा र त्यस आधारमा नेपाली समाजको इतिहासको अध्ययनमा आधारित रहको छ । हामी कुन कुरामा पूणर्तः सचेत छौं भने हजारौं वषर्देखिको दासताको जन्जिर चुँडाएर नयाँ जनवादी राज्यसत्ता स्थापना गर्ने यो लडाई निकै कठिन, निकै बाङ्गोटिङ्गो र दीघर्कालीन प्रकृतिको हुने छ । तर, यही र केवल यही मात्र जनताको मुक्तिको महान् र उज्जवल भविष्यको बाटो हो । यो बाटो नेपालको ऐतहासिक विकासको अवस्थाअनुसार सङ्घषर्का सबै रूपहरूको प्रयोग गर्दै मुख्यतः हामीले भन्दै आएझैं गाउँबाट सहर घेर्ने रणनीतिका आधारमा कृषिक्रान्तिलाई मेरुदण्ड मानी वगर्सङ्घषर्का बीचबाट र त्योसँग एकाकार हुँदै अघि बढ्नेछ र जनयुद्धको यो प्रक्रिया शक्तिसन्तुलनको आजको अवस्थामा रणनीतिक रक्षाको चरणअन्तगर्त छापामार जनयुद्धको प्रक्रियाबाट मात्री अघि बढ्न सक्ने छ ।

हामी कुन कुरामा विश्वस्त छौं भने विविध सङ्घषर्को यो क्रान्तिकारी प्रक्रियालाई सक्रिय सहयोग र समथर्न प्राप्त हुनेछ र त्यो विजयी बन्नेछ । यसका साथै हामी कुन कुरामा पनि सचेत र विश्वस्त छौं भने यो सङ्घर्षले विश्वभरिका कम्युनिस्ट क्रान्तिकारी एवम् सङ्घषर्शील जनसमुदायको समेत सहयोग र समथर्न प्राप्त गनेर्छ तथा ती सबै क्रान्तिकारीहरूलाई पनि सहयोग पुयार्उनेछ । किनकी हाम्रो यो सङ्घर्ष मानिसद्वारा मानिसमाथि भइरहेको शोषण, उत्पीडन र युद्धको सदाका लागि अन्त गर्न चलिरहेको विश्वसवर्हारा क्रान्तिको अभिन्न अङ्गको रूपमा रहनेछ । यस सन्दर्भमा हामी माक्सर्वाद(लेनिनवाद(माओवादका आधारमा अघी बढरहेको पेरूको जनक्रान्ति एवम् त्यसै आधारमा सङ्गठित ‘क्रान्तिकारी अन्तर्राि्ष्ट्रयतावादी आन्दोलन रिम लगायत विश्वभिरका क्रान्तिकारी आन्दोलनहरूको विशेष उल्लेख गर्न चाहन्छौं ।

अन्तमा जनताको नयाँ जनवादी राज्यसत्ता स्थापनाका निमित्त जनयुद्धको प्रक्रियामा अघि बढ्न तथा आआफ्ना ठाउँबाट हरतरहले यसलाई सहयोग र समथर्न गर्न हामी मजदुर, किसान, महिला, विद्यार्थी, शिक्षक, बुद्धिजीवी लगायत सबै तह र पेसागत जनसमुदायसँग हादिर् की अपल गदर्छौं ।

विद्रोह जनताको अधिकार हो जनयुद्ध जिन्दावाद !

प्रतिक्रियावादी राज्यसत्ता मुदार्वाद ! नयाँ जनवादी क्रान्ति जिन्दावाद ! माक्सर्वाद लेनिनवाद माओवाद जिन्दावाद !

क्रान्तिकारी अभिवादनसिहत !

नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी माओवादी, केन्द्रीयी समिती

१ फागुन २०५२